

Анна Маліцька

Тримайся поруч...

Неможливе звикання

Неможливе звикання –
Напівстерті написи «Укриття» на дорозі,
Сприйняття теплої ковдри в ліжку
Як укриття при нічній тривозі.
Знаходження укриття в обіймах,
У слові «обійми», що віддає теплом
У пальці через екран.
Екран, на якому світять канали
Із сотнями непрочитаних дописів –
Світять із докором у темряві,
Коли напівсонно слухаєш гуркіт.
Збиваєшся з ліку.
Пишеш тим, хто не поряд, але – в серці.
А потім все затихає.
Тільки поодинокі міські вогні
Поступово і невблаганно
Розмивають весняну ніч.
Сонце приходять раніше, і це
Таке ж неможливе звикання
До того, що скоро, уже так скоро,
Так незабаром – літо,
До якого насправді ще йти та жити.
І ніколи – чуєш? – ніколи не звикати

До неможливого, невимовного
Відчуття, що сьогодні ти вийшов
З укриття
У весну.

* * *

Вогненні хмари куйовдять обрій
Над нашим містом.
Та я клянуся: все буде добре.
І ти клянися.

З любові й гніву ми зшили знамена,
Зшили власноруч.
Тримайся мене, тримайся за мене,
Тримайся поруч.

Я вигорів серцем, виплакав очі,
Стількох утратив.
І не віддам тебе цій ліловій ночі,
Цим чорним ватрам.

Тримаюсь тебе, тримаюсь за тебе
Між хвиль і болю.
Лишайся сонцем на маковім небі,
Лишись собою.

Останній постріл не скінчує бій, знаю,
Та я не схиблю.
Тримай цей світ, що зорить за нами
Серцями й хлібом.

Ми все повернем. Усе відновим.
Ми ж зможем, правда?
Як загасає світло, то знову й знову
Родиться завтра,

Як страх живий, то жива й хоробрість.
Хоч ми – лиш люди,
Та я клянуся: все буде добре.
Все дійсно буде.

